

РЕШЕНИЕ

№ 3307

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3793** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 6 и чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Ш., роден на 01. 01. 1998 г., гражданин на А., със съдебен адрес - С., [улица], ет. 2, чрез адв. Н., срещу Заповед № 5364з-664 / 08. 04. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена при неизяснена фактическа обстановка в противоречие на чл.35 и чл.34, ал.3 от АПК, вр. чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Твърди се, че административният орган не е изложил конкретни мотиви, както и че не била дадена възможност на жалбоподателя да участва в производството, тъй като не е уведомен за започването му. Поддържа, че в случая може да се наложи някоя по-лека обезпечителна мярка. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт. Ответникът – директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалните си представители, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С писмо № 437/2021 от 30. 03. 2022 г. на началника на Затвора С. е уведомена Дирекция „Миграция“, че на 12. 04. 2022 г. от Затвора С. ще бъде освободен поради

изтърпяване лишения от свобода А. Ш., гражданин на А..

С предложение рег. № 5364р-7191 / 08. 04. 2022 г. е предложено на директора на Дирекция „Миграция“ да бъде издадена заповед за принудително настаняване в СДВНЧ на А. Ш., роден на 01. 01. 1998 г., гражданин на А., тъй като лицето е без документи за самоличност, не разполага със средства и липсва декларация от български гражданин за осигурено жилище и издръжка. Освен това се сочи, че спрямо А. Ш. е издадена Заповед № 4537 ПАМ-15 / 26. 02. 2021 г. на началника на ГПУ Ново село (стр. 16), с която на основание чл. 41, т.1 на лицето е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“ на чуждия гражданин.

Със Заповед № 5364з-664 / 08. 04. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“, А. Ш. е принудително настанен в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до шест месеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Заповедта е връчена на лицето на 12. 04. 2022 г., видно от положения подпис, в присъствието на преводач, а жалбата до съда е подадена на 18. 04. 2022 г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 6, вр. ал. 1 от ЗЧРБ – директора на Дирекция „Миграция“.

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ и препращане на мотиви към предложение рег. № 5364р-7191 / 08. 04. 2022 г. г., както и наличието на опасност чужденецът да се укрие. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила. Неоснователни са релевираните в жалбата оплаквания за допуснатото нарушение по чл. 26 и чл. 34, ал. 3 от АПК.

Видно от представената (стр. 37) докладна записка, на чужденеца е дадена възможност да даде обяснения по повод на задържането си, като на същия са му разяснени правата и е дадена възможност да се запознае с преписката.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да

възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателят е издадена заповед за принудително връщане до страна на произход. Административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си (съобразно препращащите мотиви в предложението) от фактическа страна с това, че чужденецът е без документи за самоличност, не разполага със средства издръжка, както и че е налице опасност лицето да се укрие.

Съдът намира така изложените доводи за правилни и законосъобразни.

В случая А. Ш. не представя данни, че притежава средства за издръжка, не е декларирал адрес, на който ще пребивава и не представя документ за самоличност, което се явява пречка за изпълнението на наложената ПАМ – връщане до страната на произход. При тези обстоятелства съдът намира, че правилно административният орган е направил обосновано предположение, че лицето може да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ.

Същевременно по делото е установено, че жалбоподателят е с отказан статут на бежанец, поради което и в съответствие със законовите норми е издадена заповедта за настаняването му в СДВНЧ.

От друга страна, видно от заявеното от жалбоподателя в проведеното съдебно заседание, същият не разполага с парични средства (освободен от внасяне на държавна такса поради липса на средства), както и че няма къде да отиде, ако бъде освободен от СДВНЧ. Сочи единствено познати в С., при които можел да отседне, но няма никакви доказателства за това. Освен това, няма представена декларация от лице, което поема задължение да му осигури жилище и издръжка, като твърденията на жалбоподателя, че ще започне работа, за да се издържа, не са съобразени с факта, че същият е без документи за самоличност.

В същото време, видно и от писмото от Затвора С. (стр. 14) А. Ш. е изтърпял две присъди, всяка по 6 месеца, за извършено престъпление по чл. 279, ал. 1 и ал. 2 от НК (незаконно преминаване през границата, като втория случай е при условията на повторност), поради което в действителност съществува опасност лицето да се укрие.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанието, което административният орган е приел за налично. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните сочат за обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Чужденецът е влязъл незаконно на територията на Република България (видно от заповедта за връщане в страната на произход), като отново се опитва незаконно да напусне страната и освен това пребивава в България след отказа на ДАБ за предоставяне на международна закрила, което прави престоя му незаконен.

Според дефинитивната норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи

обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България. Ненапускането на страната след разрешен срок, непредставянето на адрес от страна на жалбоподателя, на който може да се намери, липсата на близки в страната както и обстоятелството, че чужденецът незаконно преминава през границата на страната, мотивират извод за основателно предположени, че А. Ш. може да се укрие, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането му от страната или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ, както и че лицето е склонно многократно да нарушава разпоредбите на българското законодателство.

Настоящият състав не споделя становището в жалбата относно твърдението, че за чужденеца не съществува разумна възможност да бъде върнат в страната си по произход. Съгласно разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115, същата изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

Разгледаната правна уредба сочи, че законосъобразността на постановена по реда на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ заповед за принудителното настаняване е необходимо да е доказано че, по отношение чужденеца не е възможно прилагането на друга, по-лека принудителна мярка; че не е отпаднала опасността от укриване или избягване/възпрепятстване на подготовката на връщането или на процеса по извеждане; че все още съществува разумна възможност за извеждане, и че независимо от положените разумни усилия от компетентните власти, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради липса на съдействие или забавяне при получаване на необходимата документация (решение от 5 юни 2014, М., ЕУ: С: 2014: 1320, С-146/14 PPU, точка 69).

Жалбоподателят макар и да твърди, че може да се приложи по-лека мярка, не сочи доказателства, че би могла да се приложи такава – липсват данни да разполага със средства за издръжка, медицинска застраховка, със социална подкрепа, с място за живеене на територията на страната, както и с документи за самоличност.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш., роден на 01. 01. 1998 г., гражданин на А., срещу Заповед № 5364з-664 / 08. 04. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: